

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/121/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3115201353
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3115201353.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: D. podnik U., a.s., so sídlom v U., ul. K. 1, IČO: 00 492 736, zastúpený JUDr. Vladimírom Kánom, advokátom so sídlom v Bratislave, Nám. M. Benku 9 - C1, proti odporcovi: G. F., bytom K. T. XX, W., t.č na neznámom mieste, zastúpený opatrovníčkou Mgr. T. R., vyššou súdnou úradníčkou Okresného súdu Trenčín, o zaplatenie 70,70 eur, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 26. novembra 2015, č.k. 17C/40/2015-22, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e .**

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 70,70 eur a zároveň mu uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania v sume 28,41 eur, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia v sume 11,91 eur a zo zaplateného súdneho poplatku v sume 16,50 eur. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že súd prvého stupňa preskúmaním veci zistil, že odporca cestoval dňa 09.05.2014 o 09.26 hod. na linke mestskej hromadnej dopravy č. 98 v Bratislave. Pri kontrole cestovných lístkov v úseku zastávok Technopol a Ovsištská sa na výzvu revízora nepreukázal platným cestovným lístkom ani iným platným cestovným dokladom. Odporca odmietol zaplatiť úhradu cestovného v sume 0,70 eur a postih v sume 70 eur. Súd prvého stupňa poukázal na znenia ustanovení § 760, § 772 Občianskeho zákonníka a § 14 ods.1 písm. d/, ods. 2, § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 56/2012 Z. z. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov. Vec právne posúdil tak, že medzi navrhovateľom a odporcom tým, že odporca nastúpil do dopravného prostriedku mestskej hromadnej dopravy a cestoval v ňom, bola konkludentným spôsobom, t.j. nevýslovne, uzatvorená zmluva o preprave osôb podľa § 760 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom k tomu, že odporca cestoval v mestskej autobusovej doprave bez platného cestovného lístka, bol povinný podľa § 14 ods.1 písm. d/, ods.2 a § 17 ods.1, ods.2 zákona o cestnej doprave zaplatiť bežné cestovné v sume 0,70 eur a sankčnú úhradu vo výške najviac sto násobku cestovného, teda najviac v sume 70 eur, podľa zverejnenej tarify. Do dňa podania návrhu na súd odporca sankčnú úhradu navrhovateľovi nezaplatil. Vzhľadom k uvedenému súd návrhu navrhovateľa vyhovel a rozhodol o splnení povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 70,70 eur. O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a ustanovenia § 150 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Navrhovateľovi, ktorý mal vo veci plný úspech súd priznal čiastočnú náhradu účelne vynaložených trov konania tak, aby boli primerané výške uplatnenej pohľadávky. Súd priznal navrhovateľovi náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok vo výške 16,50 eur a náhradu trov právneho zastúpenia za dva účelné úkony právnej služby a to príprava a prevzatie veci zo dňa 30.07.2014 a písomné podanie na súd týkajúce sa veci samej - návrh na začatie konania zo dňa 15.01.2015. Za každý z týchto úkonov priznal súd právnenému zástupcovi navrhovateľa podľa § 10 ods.1, § 13a ods.1 písm. a/, c/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, odmenu vo výške 16,60 eur. Ku každému z týchto úkonov mu priznal taktiež podľa § 16 ods.3 vyhlášky aj režijný paušál - náhrada výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu pre príslušný rok, v ktorom bol úkon právnej služby poskytnutý. Súd

navrhovateľovi nepriznal odmenu za uplatnený úkon právnej služby, a to pokus o zmier, nakoľko tento podľa názoru súdu nebol účelný. Uviedol, že vykonaný pokus o zmier nemá charakter právnej služby, nakoľko išlo iba o výzvu na zaplatenie dlžnej sumy, nie o právnu službu, obsahom ktorej by bolo potrebné právne posúdenie prípadu. Právny zástupca navrhovateľa je platiteľom dane z pridanej hodnoty, a preto súd zvýšil priznanú odmenu a náhradu výdavkov podľa § 18 ods.3 vyhlášky o 20 %. Celkovú výšku trov právneho zastúpenia tak súd prvého stupňa vyčíslil sume 59,56 eur. Súd na rozhodovanie o trovách konania aplikoval aj ustanovenie § 150 ods. 2 O.s.p. vzhľadom k tomu, že v konaní ide o drobný spor a znížil tak priznanú náhradu trov konania na sumu zodpovedajúcu zaplatenému súdному poplatku a účelným trovám právneho zastúpenia, ktoré zodpovedajú ich 20 percentám, teda náhradu trov právneho zastúpenia priznal vo výške 11,91 eur. Celková náhrada trov konania navrhovateľa tak predstavuje sumu 28,41 eur. Súd dodal, že ak by neznižil náhradu trov konania navrhovateľa, tieto trovy by mierne prevyšovali výšku samotnej pohľadávky. Súd pri tomto rozhodnutí vzal do úvahy skutočnosť, známou mu z jeho rozhodovacej činnosti, a to že navrhovateľ si hromadne uplatňuje svoje právo, ktorého sa v tomto konaní domáha prostredníctvom právneho zástupcu, pričom návrhy na začatie konania sú takmer identické. Navrhovateľ je opakovane navrhovateľom v skutkovo veľmi podobných konaniach. Ide o pomerne vysoký počet týchto konaní vedených na Okresnom súde Trenčín. Návrh na začatie konania je v týchto konaniach obdobný. Líšia sa len v osobe odporcu a okolnostiach porušenia právnej povinnosti odporcu. Z veľkej časti je odôvodnenie návrhu navyše úplne totožné. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, súd prvého stupňa v záujme dodržania zásady uvedenej v § 2 základných ustanovení O.s.p., ktorej vyjadrením je aj § 150 ods. 2 O.s.p., znížil trovy konania navrhovateľa, na nahradenie ktorých odporcu zaviazal vo výroku tohto rozsudku.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa, v časti náhrady trov konania, podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ a žiadal rozsudok v napadnutej časti zmeniť tak, že odporcovi bude uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania za súdny poplatok vo výške 16,60 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 89,96 eur (za 3 úkony á 16,60 eur spolu s DPH a 3 x režijným paušálom á 6,95 eur). Súčasne si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania vo výške 20,03 eur. Súdu prvého stupňa vytýkal, že pri rozhodovaní o trovách konania nesprávne použil ustanovenie § 150 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že zákon nedefinuje pojem neprimerané, obsiahnutý v tomto ustanovení, a ani súdna a aplikačná prax nevygenerovala rozsah neprimeranosti. Zmysle dôvodovej správy k zákonu môže súd pristúpiť k zníženiu neprimeraných trov, ktoré sú voči pohľadávke v drobných veciach neprimerané. V týchto konaniach najmä trovy konania predstavujú niekoľkonásobne vyššiu sumu ako je samotná výška pohľadávky. Domnieval sa, že pojem niekoľkonásobne vyššia suma je potrebné chápať ako minimálne dvojnásobne vyššiu sumu ako je výška samotnej istiny, čomu tak v predmetnej veci nie je. Uplatňované trovy konania neprekračujú niekoľkonásobne výšku istiny a okrem súdneho poplatku predstavujú odmenu za právnu službu za minimálny počet úkonov, za ktoré je stanovená minimálna sadzba, preto navrhovateľ namietal nesprávnu aplikáciu § 150 ods. 2 O.s.p. súdom prvého stupňa na danú vec. Dodal, že samotné úkony právnych služieb a postup advokáta pri prevzatí právneho zastúpenia, odoslaní výzvy na zaplatenie pred podaním návrhu na začatie konania, príprave návrhu na začatie konania a podaní návrhu na príslušnom súde sú náročným a zložitým procesom, vyžadujúcim primeranú časovú náročnosť. Rozsah zníženia trov v danom prípade považoval za odporujúci dobrým mravom.

Krajský súd preskúmal rozsudok, v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania, v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok je potrebné potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výroku o trovách konania vecne správny. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 200ea ods. 1 O.s.p. ak v priebehu konania dosiahne predmet konania sumu 1000 eur, od tohto okamihu ide o drobný spor.

Podľa ust. § 150 ods. 2 O.s.p. ak sú trovy konania v drobných sporoch neprimerané voči pohľadávke, môže ich súd nepriznať, alebo znížiť. Uvedené ustanovenie umožňuje súdu v osobitných prípadoch nepriznať, alebo znížiť trovy konania. Aplikácia ust. § 150 ods. 2 O.s.p. je zákonom viazaná len na splnenie dvoch podmienok. Prvou je skutočnosť, že ide o drobný spor a druhou je skutočnosť, že trovy konania, ktorých náhradu si účastník konania uplatňuje, sú neprimerané voči pohľadávke, ktorá je predmetom konania.

V danej veci bola predmetom konania pohľadávka navrhovateľa vo výške 70,70 eur. Súd prvého stupňa návrhu navrhovateľa vo veci samej vyhovel v celom rozsahu a odporcu zaviazal k zaplateniu sumy 70,70 eur. Vzhľadom na uvedené je nesporné, že navrhovateľ mal vo veci plný úspech, keď jeho návrhu vo veci samej bolo v celom rozsahu vyhovené.

Preskúmaním napadnutého rozhodnutia odvolací súd zistil, že aj keď boli v danom prípade naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p., súd prvého stupňa správne použil pri rozhodovaní o náhrade trov konania ustanovenie § 150 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého môže súd trovy konania v drobných sporoch znížiť alebo nepriznať, ak sú neprimerané voči uplatnenej pohľadávke. Citované ustanovenie pripúšťa rozhodnúť podľa úvahy súdu a odvolací súd sa stotožňuje s navrhovateľom, že riadne odôvodnené rozhodnutie musí vychádzať tejto úvahy obsahovať. V napadnutom rozhodnutí sú uvedené východiská videné v skutočnosti, že pri právnom zastúpení navrhovateľa sa nejednalo o zložité úkony právnej služby, ale o opakujúce sa úkony so zmenou spravidla iba v osobe odporcu a výšky požadovaného plnenia. Tieto východiská zodpovedajú skutočnému stavu veci a nemožno sa stotožniť s námietkami navrhovateľa v odvolaní. Neprimeranosť trov k uplatnenej pohľadávke je tak potrebné vnímať nielen prostým porovnaním ich výšky, ale tiež hodnotením náročnosti poskytnutej právnej služby. Tiež nemožno prisvedčiť navrhovateľovi, že zníženie náhrady trov podľa ust. § 150 ods. 2 O.s.p. prichádza do úvahy pri výške trov najmenej dvojnásobnej oproti uplatnenej pohľadávke, i keď by sa to z dôvodovej správy mohlo skutočne podávať. Samotný zákonný text totiž umožňuje trovy nielen znížiť, ale dokonca i nepriznať, teda znížiť pod výšku uplatnenej pohľadávky. Aj trovy nižšie ako uplatnená pohľadávka tak umožňuje vyhodnotiť ako neprimerané a aplikovať na ich náhradu ust. § 150 ods. 2 O.s.p.. Súd prvého stupňa použil predmetné ustanovenie v situácii, na ktorú dopadá a pri svojej úvahe o znížení náhrady trov sa riadil správnymi východiskami, ktoré vo svojom rozhodnutí aj uviedol. Záver súdu prvého stupňa o priznanej výške náhrady nevybočuje z medzí úvahy, ktorú možno v týchto prípadoch akceptovať.

Vzhľadom na uvedené neboli odvolacie námietky navrhovateľa naplnené, rozhodnutie súdu prvého stupňa bolo v napadnutej časti vecne správne a odvolací súd ho preto potvrdil.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné.